

H. C. Andersen – Eventyr 049: Verdens deiligste Rose. (1852) Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel (pga. såkaldt konverterings-divergens); læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.	H. C. Andersen: Eventyr 049 Verdens dejligste rose (1852) Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel (pga. såkaldt konverterings-divergens); læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.
Der var en mægtig Dronning, i hvis Have fandtes de deiligste Blomster for enhver af Aarets Tider og fra alle Verdens Lande, men især var det Roserne, som hun elskede, og derfor havde hun af disse de meest forskellige Arter, ligefra de vilde Hæk med de æbleduftende grønne Blade til Provences skønneste Rose, og de voxte opad Slottets Mure, slyngede sig om Søilerne og Vindueskarmene, ind i Gangene og henad Loftet i alle Sale; og Roserne vexlede i Duft, Form og Farve. Men Sorg og Bedrøvelse boede herinde; Dronningen laae paa sin Sotteseng og Lægerne forkyndte, at hun maatte døe. "Der er dog en Frelse for hende!" sagde den Viseste iblandt dem. "Bring hende Verdens deiligste Rose, den, der er Udtrykket af den høieste og reneste Kjærlighed; kommer den for hendes Øine, før de briste, da dør hun ikke." Og Unge og Gamle kom rundt om fra med Roser, de deiligste der blomstrede i hver Have, men de Roser var det ikke; fra Kjærlighedens Urtegaard maatte Blomsten hentes; men hvilken Rose der var Udtrykket af den høieste, den reneste Kjærlighed? Og Skjaldene sang om Verdens deiligste Rose, hver nævnede sin. Og der gik Bud vidt om Land til hvert Hjerter der slog i Kjærlighed, der gik Bud til hver Stand og hver Alder.	Der var en mægtig dronning, i hvis have fandtes de dejligste blomster for enhver af årets tider og fra alle verdens lande, men især var det roserne, som hun elskede, og derfor havde hun af disse de mest forskellige arter, lige fra den vilde hækrose med de æbleduftende grønne blade til Provences skønneste rose, og de voksede op ad slottets mure, slyngede sig om søjlerne og vindueskarmene, ind i gangene og hen ad loftet i alle sale; og roserne vekslede i duft, form og farve. Men sorg og bedrøvelse boede herinde; dronningen lå på sit dødsleje og lægerne forkyndte, at hun måtte dø. "Der er dog en frelse for hende!" sagde den viseste iblandt dem. "Bring hende verdens dejligste rose, den, der er udtryk af den højeste og reneste kærlighed; kommer den for hendes øjne før de brister, da dør hun ikke!" Og unge og gamle kom rundt om fra med roser, de dejligste der blomstrede i hver have, men de roser var det ikke. Fra kærlighedens have måtte blomsten hentes; men hvilken rose dér var udtrykket af den højeste, den reneste kærlighed? - Og skjaldene sang om verdens dejligste rose, og hver nævnede sin. Og der gik bud vidt om land til hvert hjerte der slog i kærlighed, der gik bud til hver stand og til hver alder.

"Ingen har endnu nævnet Blomsten;" sagden den Vise. "Ingen har peget hen paa det Sted hvor den fremsprang i sin Herlighed. Ikke er det Roserne fra Romeo og Julies Kiste eller fra Valborgs Grav, skjøndt de Roser ville altid dufte gennem Sagn og Sange, det er ei Roserne, som skyde frem fra Winkelrieds blodige Landser, fra Boldet, der helligt vælder ud fra Heltens Bryst i Døden for Fædrelandet, skjøndt ingen Død er mere sød, ingen Rose rødere end dette Blod, der da flyder. Ei heller er det hiin Underblomst, for hvis Pleie Manden i Aar og Dage, i lange søvnløse Nætter, i den ensomme Stue, hengiver sit friske Liv, Videnskabens magiske Rose!"

-
-

"Jeg veed, hvor den blomstrer", sagde en lykkelig Moder, der med sit spæde Barn kom til Dronningens Leie. "Jeg veed, hvor Verdens deiligste Rose findes! Den Rose, der er Udtrykket af den høieste og reneste Kjærlighed. Den blomstrer paa de blussende Kinder af mit søde Barn, naar det styrket af Søvnslaaer Øinene op og leer imod mig med hele sin Kjærlighed!"

"Deilig er den Rose, men en deiligere findes der!" sagde den Vise.

"Ja langt skønnere!" sagde en af Qvinderne. "Jeg har seet den, en mere ophøiet hellig Rose blomstrer der ikke, men den var bleg, som Thee-Rosens Blade; paa Dronningens Kinder saae jeg den; hun havde lagt sin kongelige Krone og gik selv i den lange sorgfyldte Nat med sit syge barn, græd over det, kyssede det og bad til Gud en Bøn for det, som en Moder beder i Angstens Time!"

"Hellig og vidunderlig i sin Magt er Sorgens hvide Rose, men dog er det ikke den!"

"Nei, Verdens deiligste Rose saae jeg foran Herrens Alter," sagde den fromme gamle Biskop. "Jeg saae den lyse, som en Engels Aasyn viste sig. De unge Piger gik til Nadverens Bord, fornyede deres Daabs Pagt, og der blussede Roser og der blegnede Roser paa de friske Kinder; en ung Pige stod der; hun saae med hele Sjælens fulde Reenhed og Kjærlighed op mod sin Gud; det var Udtrykket af den reneste og den høieste Kjærlighed!"

"Ingen har endnu nævnt blomsten;" sagde den vise. "Ingen har peget hen på det sted hvor den fremsprang i sin herlighed. Det er ikke roserne fra Romeo og Julies kister hos Shakespeare eller fra Valborgs grav i folkevisen, skønt de roser altid vil dufte gennem sagn og sange. Og det er ikke roserne, som skyder frem fra den schweiziske frihedshelt Winkelrieds blodige lanser - fra blodet, der helligt vælder ud fra heltens bryst i døden for fædrelandet - skønt ingen død er mere sød, og ingen rose rødere end det blod, der da flyder. Ej heller er det den underfulde blomst, for hvis pleje manden i år og dage, i lange søvnløse nætter, i den ensomme stue, hengiver sit friske liv: videnskabens magiske rose!"

"Jeg véd, hvor den blomstrer," sagde en lykkelig moder, der med sit spæde barn kom til dronningens leje. "Jeg véd, hvor verdens dejligste rose findes! Den rose, der er udtrykket af den højeste og reneste kærlighed. Den blomstrer på de blussende kinder af mit søde barn, når det styrket af søvnen slår øjnene op og ler imod mig med hele sin kærlighed!"

"Dejlig er den rose, men der findes en dejligere!" sagde den vise.

"Ja, langt skønnere!" sagde en af kvinderne.

"Jeg har set den, en mere ophøjet hellig rose blomstrer der ikke, men den var bleg, som te-rosens blade; på dronningens kinder så jeg den. Hun havde lagt sin kongelige krone og gik selv i den lange sorgfyldte nat med sit syge barn, græd over det, kyssede det og bad til Gud en bøn for det, som en moder beder i angstens time!"

-
-

"Hellig og vidunderlig i sin magt er sorgens hvide rose, men dog er det ikke dén!"

"Nej, verdens dejligste rose så jeg foran Herrens alter," sagde den fromme gamle biskop. "Jeg så den lyse, det var som en engels åsyn viste sig. De unge piger gik til nadverens bord, fornyede deres dåbs pagt, og der blussede roser og der blegnede roser på de friske kinder: en ung pige stod der i kirken, hun så med hele sjælens fulde renhed og kærlighed op mod sin Gud. Dét var udtrykket af den reneste og den højeste kærlighed!"

"Velsignet være den!" sagde den Vise, "dog ingen af Eder har endnu nævnet Verdens deiligste Rose." Da traadte ind i Stuen et Barn, Dronningens lille Søn; Taarerne stode i hans Øine og paa hans Kinder; han bar en stor opslagen Bog, dens Bind var af Fløiel og med store Sølvhægter. "Moder!" sagde den Lille, "O hør dog hvad jeg har læst!" og Barnet satte sig ved Sengen og læste af Bogen om ham, der hengav sig selv til Korsets Død for at frelse Menneskene, selv de ufødte Slægter. "Større Kjærlighed gives der ikke!" Og der gik et Rosenskjær over Dronningens Kinder, hendes Øine bleve saa store, saa klare, thi hun saae fra Bogens Blade løfte sig Verdens deiligste Rose, Billedet af den, som fremsprang fra Christi Blod paa Korsets Træ. "Jeg seer den!" sagde hun. "Aldrig dør den, som seer den Rose, den deiligste paa Jorden!"	"Velsignet være dén!" sagde den vise, "dog har ingen af jer endnu nævnt verdens dejligste rose!" - Da trådte ind i stuen et barn, dronningens lille søn; tårene stod i hans øjne og på hans kinder; han bar en stor opslået bog, dens bind var af fløjl og med store sølvhægter. "Moder!" sagde den lille, "Oh, hør dog, hvad jeg har læst!" Og barnet satte sig ved sengen og læste af bogen om ham, der hengav sig selv til korsets død for at frelse menneskene, selv de ufødte slægter. "Større kærlighed gives der ikke!" Og der gik et rosenskær over dronningens kinder, hendes øjne blev så store, så klare, for hun så fra bogens blade verdens dejligste rose løfte sig, billedet af den, som fremsprang fra Kristi blod på korsets træ. "Jeg ser den!" sagde hun. "Aldrig dør den, som ser den rose - den dejligste på jorden!"
Originalteksten, bragt her mhp. sammenligning med ændringerne i 2019-versionen, er fra Det Kongelige Biblioteks HCA online-arkiv (efter DSL-udgaven 1963-1967). Der kan være enkelte ´digitale fejl´ i disse ældre online-originaler. Link: http://wayback-01.kb.dk/wayback/20101103141246/http://www2.kb.dk/elib/lit//dan/andersen/eventyr.dsl/index.htm	Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©